

APPELLATE CIVIL

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ.ਜੇ.

ਜਗਦੇਵ ਸਿੰਘ ਮਲ-ਮੁਤਰ, --- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਮਲ-ਮੁਤਰ, --ਜਵਾਬਦਾਰ।

1955 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 122।

ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1961 ਦਾ XVIII)-ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਜੀ), 3 ਅਤੇ 4-ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ, ਜਿਸ 'ਤੇ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ-ਕੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਹੈ-ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ-ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-"ਸਮੇਤ" ਅਤੇ "ਛੱਡਣ" ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਹੇਲਡ, ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮੀ ਲਾਟ-ਦੇਹ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਆਦਿ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਲਟ. ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਕਾਨੂੰਨ। 1961 ਦਾ 18, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਐਕਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਹਨ। ਧਾਰਾ 4 ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵੈਸਟਿੰਗ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਧਾਰਾ 3(1) ਅਤੇ 4 ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 2(ਜੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ" ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। - ਅਸਲ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ.

ਹੇਲਡ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਹਿ-ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ

ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਵੇਕਲੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਨਤੀਜਾ ਲਿਆਓ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੈ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਥੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਤੋਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

ਆਯੋਜਿਤ. ਕਿ ਇੱਕ ਸਮਾਵੇਸ਼ੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਲਗਾਉਣਾ ਅਣਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਰਥ ਧਾਰਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਜੋ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਮਾਵੇਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਨੂੰਨ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜੋੜਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਬੇਦਖਲੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ. ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਵਜ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਮੁੱਚੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚਾਰਨਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਪੀ. ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ

ਸੋਢੀ। ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ. ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 12 ਤਰੀਕ

ਮਾਰਚ. 1955, ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ

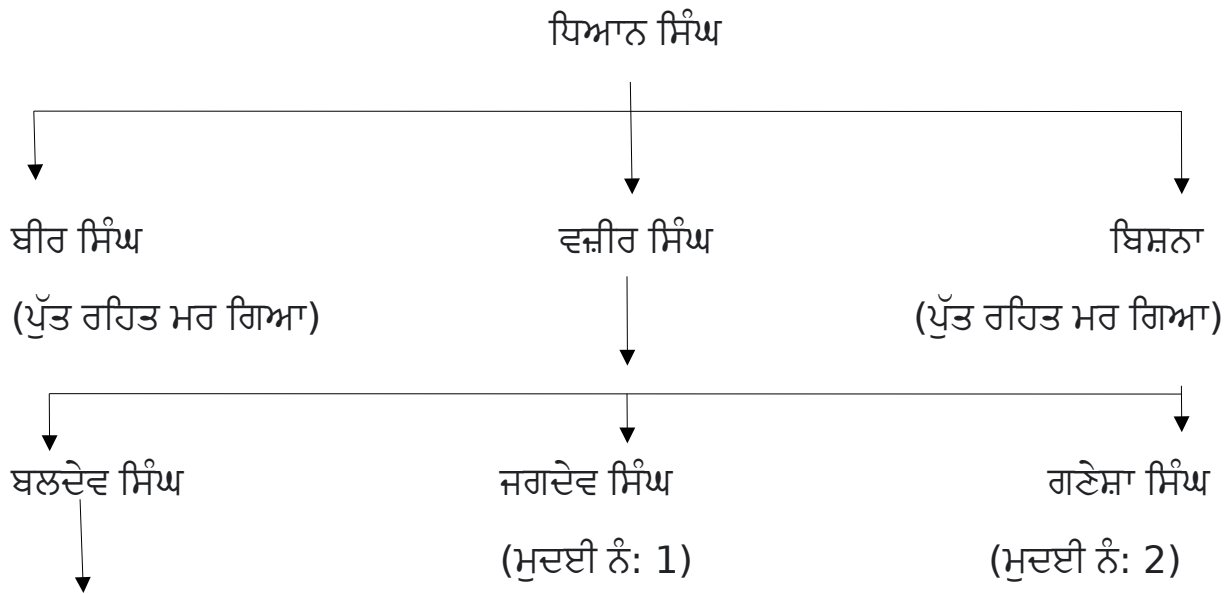
ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਕੇ.ਕੇ. ਕੁਕਰੀਆ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ, ਰਾਮ ਧਨ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਰੂਪ ਚੰਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ।

JUDGMENT

DIJA. J. ਇਹ ਮੁਦਈ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜੋ ਵਿਦਿਆਲੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਅੰਬਾਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਲ 1950-51 ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ 4 ਵਿੱਘੇ ਅਤੇ 15 ਬਿਸਵੇ ਵਾਲੇ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 166 ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਬਾਗ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਵਿਵਾਦ ਵਿਚਲੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਅਸਲ ਮੂਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵੰਡ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੋਵੇਗਾ:-

ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ (ਮੁਦਈ ਨੰ: 3)

ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ (ਸਰਦਾਰਨੀ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ) ਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਸ ਕੌਰ ਨੇ ਝਗੜੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਬਾਗ ਨੂੰ ਇਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੇਲ-ਡੀਡ ਰਾਹੀਂ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। 10 ਸਤੰਬਰ, 1880. ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵੀ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ, ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ, ਮੌਜ਼ਾ ਬੱਥਿਆਲ (ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਥਿਤ ਹੈ) ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੇਚ-ਦੇਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਗ ਹੇਠਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਗ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਾਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ. ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਜੋਂ 512-4-0. ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨਾ ਵੈੱਡੀਜ਼। ਨਿਰਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਰਹਿਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰਾ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ। ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 20 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ 1 ਅਤੇ 2 (ਜਗਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗਣੇਸ਼ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੋਤੇ ਵਜੋਂ ਬੇਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿੰਘ। ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਕਰੀ ਸਮੇਂ ਬਾਗ ਹੇਠਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਵਜੋਂ ਮਾਲ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਆਸ ਕੌਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਖਲਾ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰਿਹਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖੇ ਮਾਲ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਬਜ਼ੇਦਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ "ਪ੍ਰਤੱਖ ਮਲਕੀਅਤ" ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1917-18 ਦੇ ਬੰਦੋਬਸਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਟਰੀ "ਬਿਨਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।" ਮਾਰਚ, 1881 ਵਿੱਚ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਫ਼ਰਮਾਨਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਦਈ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਬਾਗ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਸਾਰੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ | . 15 ਅਗਸਤ, 1925 ਨੂੰ, ਰਾਮਜੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਮਲਕੀਅਤ-ਲੰਬਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ 1881 ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਕੇ, ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਫਸਟ ਗ੍ਰੇਡ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਫਲਤਾ ਦੇ, 29 ਸਤੰਬਰ, 1925 ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ 28 ਮਾਰਚ, 1881 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਅਸਫਲ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਈ.ਐਫ. ਬਾਰਲੋ, ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੁਆਰਾ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਵੀ 12 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਬਾਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬੱਥਿਆਲ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਸੀ, ਉੱਤੇ ਹੱਕ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਮਹਿਜ਼ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਹਨ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ: -

(1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹਨ?

(2) 28 ਮਾਰਚ ਦੀ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੈ। 1881, ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਪਸ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ। 512.

(3) ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

(4) ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਉੱਤੇ 1954 ਦੇ ਐਕਟ 1 ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

(5) ਰਾਹਤ?

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 12 ਵਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਆ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਮਿਤੀ 28 ਮਾਰਚ, 1881 ਅਤੇ ਅੰਕ ਨੰ. 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮਸਲਾ ਨੰਬਰ 4, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1954 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੁਦਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਕ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 4 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਮੁੱਦੇ ਨੰ: 1 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਕੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਜਬ-ਉਲ-ਆਰਜ਼ (1887-88) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੰਦਰਾਜ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/1, ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ, ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/1, 1852 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1946-47 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਵੀਨਤਮ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੇਸ ਵੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਵਜਬ-ਉਲ-ਆਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਬਿੰਦੂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੈਵੇਨਿਊ ਪੇਪਰਾਂ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ "ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ" ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਹਿਲੂ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਮਲਾਟ-ਦੇਹ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। 1954, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1961 ਦਾ 18।

ਇਹਨਾਂ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਮੁਢਲੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟ ਚੁੱਕੇ ਹਨ.. ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਣ ਲਈ. ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਹਿ-ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਨਿਵੇਕਲੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਨਤੀਜਾ ਲਿਆਓ. ਇੱਥੇ ਸਲਹੂਨ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਆਗਾ ਹੈਦਰ, ਜੇ. ਜੇ.) ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਲਕੂ, ਆਦਿ, (1), ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਵਾਰਸ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਸਹਿ-ਵਾਰਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ: -

"ਸ੍ਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਦਿਆਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 1920 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਹਿਮਦੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਇੰਤਕਾਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਮੁਦਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਪੰਨਾ 144 ਅਤੇ ਵਰਗ 'ਤੇ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਤਾਬ। ਇਹ ਬਿਆਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ 'ਬੇਦਖਲੀ' ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਦਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਹਿਮਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ 'ਇਕੱਲੇ ਅਤੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਵਾਰਸ' ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਬਿਆਨ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨ 1 ਤੋਂ 17 ਤੱਕ ਚਲਾਏਗਾ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ, ਕੇਸ ਕੋਰੀਆ ਬਨਾਮ ਐਧੂਹਾਮੀ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਸਹਿ-ਵਾਰਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਵਾਰਸ ਜਾਂ ਲੁਟੇਰੇ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਚ' ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ:

'ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਰਲੇਖ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ'।

ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਵਾਰਸ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜਾਂ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। ਹਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ (3) ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ: 'ਜੇਕਰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਹੋਣ ਲਈ।' "

ਬਾਰ ਟੂ ਸਾਦ ਉੱਲਾ ਬਨਾਮ ਇਬਰਾਹਿਮ (4) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਥੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਕਬਜ਼ਾ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਤੋਂ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

ਇਹਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤਜਵੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਨਿਵੇਕਲਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ: ਦੇਖੋ ਜਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (5)।

ਪਰ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਲ 1881 ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਸ ਕੌਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਉਕਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ

ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ। 512-4-0 ਵਿਧਾਨਿਕ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਭਾਵੇਂ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ, ਪਰ ਪੜਤਾਲ ਦੀ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਖੜਦੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ 10 ਸਤੰਬਰ, 1880 ਦੀ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫਰਮਾਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰੁ. 512-4-0 ਜੋ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਦਰਖਤਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਰਕਮ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਦਰਖਤਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਬਾਗ ਜਾਂ ਬਾਗ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 29, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਪਾਸਿੰਗ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ 1917-18 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਂਟਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਦਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਵਿਵਾਦਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ। ਸੰਪਤੀ. ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਹੋਰ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਐਂਟਰੀਆਂ, ਮਲਕੀਅਤ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਕਾਫੀ ਹਨ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ।

ਅਗਲਾ ਦਲੀਲ, ਜਿਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਆਪਣਾ ਬਹੁਤਾ ਮਹੱਤਵ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਰ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1, 1954 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਪਹਿਲਾ ਹਮਲਾ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੁਣ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਐਂਟਰੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। -ਦੇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਬੇਅਸਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਨ

ਨਿਰਪੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ, ਜਿਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ, ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਨੰ: 1961 ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 1 ਵੀ. 1954 ਦੇ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 2(ਜੀ) ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:],

ਵਿਧਾਨਿਕ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਇੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 4 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ:-

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 3 ਅਤੇ 4 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਹੁਣ ਧਾਰਾ 3(1) ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 18 ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਮਲਤ ਕਾਨੂੰਨ। ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ ਹਨ। ਧਾਰਾ 4 ਸ਼ਾਮਲਤ-ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਮਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵੈਸਟਿੰਗ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਤੇ 4 ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ "ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ" ਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 2(ਜੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਸਲ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, 1954 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 (ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 3 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਜੀ) ਵਿੱਚ "ਸ਼ਮੀਲਤ-ਦੇਹ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਸ਼ਾਮਲ" ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਥਿਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਸੰਮਲਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ

ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਲਗਾਉਣਾ ਅਣਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਸ਼ਾਮਲ" ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੇ ਗਏ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਵਿਆਖਿਆ ਜਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਧਾਨਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਧੀਨਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਰਥ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਜੋ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੰਮਿਲਨ ਧਾਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਨੂੰਨ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਮ ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੇਦਖਲੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਭਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਮੁੱਚੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚਾਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਆਦਿ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸਰੀਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਧਾਰਾ 2 (ਜੀ) ਦੀ ਧਾਰਾ (iv) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਖਰੀਦ ਜਾਂ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਦੁਆਰਾ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ "ਸ਼ਮਿਲਤ-ਦੇਹ" ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। -ਸ਼ਮਿਲਤ-ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਵਕੀਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਾਮਲਾਤ-ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਤੋਂ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ

ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (iv) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖਰੀਦਦਾਰੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਮਾਂਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਵੈਧ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਕਚਰੂ ਆਦਿ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਬਨਾਮ ਨੱਥਾ, ਆਰ.ਐਸ.ਏ. 1959 ਦਾ 384 ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ "ਸ਼ਮਿਲਤ-ਦੇਹ" ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣ ਲਈ ਸਹੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

